

9de JAARGANG, NR. 159
13 JUNI 2011

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWSBERICHTEN
5 BOEKBESPREKINGEN
7 PLATENRECENSIES
17 CONCERTVERSLAGEN
EN VERDER:
20 Earle Spencer (Lex Lammen)

JAZZFLITS 160
 staat 27 juni op
<http://www.jazzflits.nl>

LAATSTE NIEUWS:

Muziek Centrum Nederland krijgt vanaf 2013 geen subsidie meer. Budget Fonds Podiumkunsten van 61 mln naar ca. 45 mln. Vierjarige instellingssubsidies geschrapt.

NIEUWSSELECTIE

NOORDELIJKE BIGBANDS
WINNEN DE PRIJZEN IN NBBC

De Stageband uit Groningen en de Want2Swing Bigband uit Assen kwamen zaterdag 28 mei in Hoofddorp als beste uit de bus tijdens de 15de editie van het Nationaal Big Band Concours. De Stageband won in de topklasse en de Want2Swing Bigband in de eerste klasse.

De Stageband, met veel studenten van het Groningse Prins Claus Conservatorium, won voor de derde keer. Ook in 2006 en 2007 was dit orkest de nummer 1 van de topklasse. Stagebandleider Kurt Weiss werd als beste dirigent van het festival benoemd. Trompettiste Suzan Veneman kreeg de prijs voor de beste koperblazer. De Want2Swing Bigband deed voor het eerst mee in Hoofddorp. Harry Broekman, de baritonsaxofonist, kreeg een solistenprijs. In de topklasse eindigde Big Band Allotria, de winnaar van 2010, als tweede. In de eerste klasse het Far East Jazz Orchestra.

De prijswinnende orkesten kregen een prijzengeld van 3.500 euro. De tweede plaatsen waren goed voor 1.500 euro. De Stage Band ontving bovendien de Dik Trom Wisseltrofee.

Aan het 15de Nationaal Big Band Concours deden achttien orkesten mee, waarvan zes in de topklasse. Hun presentaties werden beoordeeld door onder anderen Frits Landesbergen, Jan Wessels en Johan Plomp. Het jaarlijkse concours is onderdeel van het Meer Jazz Festival.

●
ia77

JazzFlits

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

JAZZ MEDIA AWARD VOOR VRIJE GELUIDEN

Het VPRO-programma Vrije Geluiden krijgt de Jazz Media Award 2011. Dat maakte Buma Cultuur op 7 juni bekend. De prijs wordt 24 juni tijdens de Jazzdag in Rotterdam uitgereikt.

"Vrije Geluiden programmeert met een vakkundige redactie regelmatig jazzuitzendingen en geeft veel Nederlandse jazzmusici de gelegenheid zich optimaal te presenteren", aldus het juryrapport. De VPRO ontvangt 1.500 euro. Ook JazzFlits, Vera Vingerhoeds, Bert Vuijsje en Jazzenzo waren genomineerd.

CONCERT

JOHN MARSHALL TWEE DAGEN IN BERLIJN

Trompettist John Marshall speelde medio mei twee dagen in Berlijn. Op 14 mei stond hij in restaurant, jazzclub Badenscher Hof. Met het John Marshall Quartet volgens het affiche, maar goed beschouwd was er sprake van een concert van John Marshall met het Wolfgang Köhler Trio.

Onze fotograaf Joke Schot bezocht het concert en maakte de bovenstaande foto. Overigens was Marshall op 16 mei alweer in Amsterdam. Daar stond hij saxofonist Ferdinand Povel muzikaal bij gedurende de prijsuitreiking van de Boy Edgar Prijs 2011.

NIEUWS

Genomineerden Waalse Octaves de la Musique 2011 bekend

In de categorie jazz gingen de volgende vijf bands naar een Octaves de la Musique 2011: DJ Grazzhoppa's DJ Bigband + Aka Moon, Manuel Hermia Trio, Greg Houben Quartet, Éric Legnini & The Afro Jazz Beat en Rêve d'Éléphant Orchestra. De Octaves bekronen jaarlijks in diverse categorieën de grootste Waalse en Brusse muzikale talenten. De prijzen worden 14 juni in Louvain-la-Neuve voor de achtste keer uitgereikt. De uitreiking is onder meer op Bel RTL en internet te zien.

1.700 Gentse ambtenaren naar Gent Jazz Festival

Voor het komende Gent Jazz Festival (7 t/m 17 juli) hebben 1.700 Gentse ambtenaren een gratis kaartje van het stadsbestuur gekregen, zo meldt het dagblad De Standaard op 20 mei. De kaartjes zijn een alternatief voor het jaarlijkse personeelsfeest. Daarvoor was steeds minder belangstelling. De ambtenaren konden uit nog vijf andere evenementen kiezen. Eigenlijk waren er maar duizend kaarten voor het Gent Jazz Festival beschikbaar, maar door een computerstoring werden er 1.700 vergeven. Het bestuur besloot toen om er nog 700 bij te kopen.

Jalise Romy wint Jazz Below The Sea Talent Award

Zangeres Jalise Romy heeft 20 mei in Almere de Jazz Below the Sea Talent Award gewonnen. Zij mag een cd opnemen in de studio van de Kunstlinie en op 25 juni optreden op het Jazz Below The Sea Festival. Onder anderen Lils Mackintosh jureerde.

OVERLEDEN

Ray Bryant, 2 juni 2011 (79)

Pianist Ray Bryant werkte als begeleider van onder anderen trompettist Miles Davis, saxofonist Sonny Rollins, drummer Art Blakey, saxofonist Coleman Hawkins en de zangeressen Betty Carter en Carmen McRae. Ook maakte hij tal van platen onder eigen naam. All About Jazz: "He was noted for his ability to meet the sophisticated harmonic demands of modern jazz while retaining the muscle and swing of old forms and the spirit of the gospel music." Als componist maakte hij naam met stukken als 'Cubano Chant', 'Monkey Business' en 'Reflection'. Bryant was al enige tijd ziek.

PODIA

Eric Vloeimans. (Archieffoto: Joke Schot)

DEVENTER JAZZFESTIVAL WEGENS GEBREK AAN BELANGSTELLING AFGELAST

In zes zalen van de schouwburg had het zich 21 mei moeten voltrekken: het Deventer Jazzfestival. Grote namen als trompettist Eric Vloeimans, pianist Michiel Borstlap, Tetzepi en de Dutch Swing College Band ten spijt, was er nauwelijks belangstelling. Daarom werd het afgelast.

Het festival was georganiseerd door de Deventer Schouwburg en podium Burgerweeshuis. 'De grootste jazzclub van de lage landen' had het moeten worden. Schouwburgdirecteur Alex Kühne had gezien de grote namen een goed gevuld gebouw verwacht. Hij laat zich echter niet ontmoedigen. Samen met het Burgerweeshuis wordt over een jaar of twee een nieuwe poging ondernomen.

FESTIVAL HAARLEM JAZZSTAD BEZUINIGT

Omdat er bezuinigd moet worden is de opzet van het festival Haarlem Jazzstad aangepast. Het duurt nog steeds vijf dagen, maar het centrale podium op de Grote Markt zal nog maar drie dagen dienst doen en bovendien is het festival niet meer geheel gratis toegankelijk. Haarlem Jazzstad duurt van 17 tot en met 21 augustus.

De aftrap wordt de komende 31ste editie niet meer op de Grote Markt gegeven, maar in de Philharmonie, het concertgebouw van Haarlem. Daar treden 17 augustus diverse artiesten op. Voor deze avond moet een kaartje gekocht worden. Het festival wordt op 21 augustus afgesloten met een gospeldienst in de Grote of Sint Bavokerk op de Grote Markt. De tussenliggende dagen kunnen bezoekers terecht op de Grote Markt, hoewel bij een podium dat een maatje kleiner is dan vorig jaar. Op vrijdag 19 augustus en zaterdag 20 augustus is er ook jazz te horen op het Klokhuisplein, de Oude Groenmarkt, het Proveniersplein en een nieuwe locatie bij de Jopenkerk (Hortusplein). Vorig jaar werd het festival met een tekort van 20.000 euro afgesloten. De bezuinigingen dit jaar vloeien hieruit voort. Om de inkomsten te verhogen is de organisatie nog druk doende met het werven van sponsors.

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

NIEUWS

De prijswinnende zangeres Tuto Puoane. (foto: Marcus Wyatt)

SAMA voor Brussels Jazz Orchestra

'Mama Africa', de cd die zangeres Tuto Puoane met het Brussels Jazz Orchestra maakte, heeft een SAMA (South African Music Award) gekregen. Het album kwam als beste uit de bus in de categorie Best Traditional Jazz Album. Ook vorig jaar sleepte Puoane deze onderscheiding in de wacht. Toen met haar album 'Quiet Now'.

Marc Van den Hoof met pensioen

Wegens het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd heeft journalist/radiomaker Marc Van den Hoof op 26 mei afscheid genomen van zijn werkgever, de Vlaamse publieke omroep Klara. Zijn afscheid werd luister bij gezet door onder anderen trompettist Bert Joris, gitarist Philip Catherine en bassist Philippe Aerts. Van den Hoof verzorgde op Klara van maandag tot en met donderdag een uur jazz vanaf 23.00 uur. Dat programma 'Jazz' bestond al tien jaar. Hij maakte ook andere jazzprogramma's voor Klara en VRT Radio 1. Marc Van den Hoof is nog tot eind juni op de radio te horen in vooraf opgenomen programma's. Van den Hoof blijft nog wel actief als schrijver en jazzconsultant.

Roger Vanhaverbeke geëerd

Als erbetoon aan de in maart overleden Belgische bassist Roger Vanhaverbeke organiseert het Sheraton Brussels Airport Hotel in het najaar een concours om de Roger Vanhaverbeke Bass Trophy. De inschrijving staat open voor bassisten uit alle landen. De winnaar krijgt een bedrag van 1.500 euro en een aantal optredens. Vanhaverbeke zelf speelde regelmatig in het voornoemde hotel en verzorgde er ruim twaalf jaar de programmering voor de zondagmiddag. Info: <http://bit.ly/iOuM8M>.

PODIA VERVOLG

Een 'artist impression' van het nieuwe SF Jazz Center.

BOUW SF JAZZ CENTER VAN START GEGAAN

In San Francisco is 6 mei officieel een start gemaakt met de bouw van het SF Jazz Center. Dat gaat onder meer een concertzaal met maximaal 700 stoelen bevatten. Het Center moet in oktober 2012 gereed zijn.

Bij de aftrap van de bouw waren onder anderen vibrafonist Stefon Harris, gitarist Robin Eubanks, trompettist Avishai Cohen en saxofonist Joshua Redman, allen lid van het SF Jazz Collective, aanwezig. Voor het eerst wordt in de VS een gebouw neergezet dat speciaal voor het uitvoeren van jazzmuziek is ontworpen, zo stelt SF Jazz: "It will be the first concert hall of its type in the U.S: a freestanding performance venue with flexible seating and staging for artists of every stature." Het gebouw, ontworpen door Mark Cavagnero, gaat vijftig miljoen dollar kosten. Dat bedrag is bijna binnen, vooral dankzij een gift van twintig miljoen van een anonieme geldgever. In het SF Jazz Center komen ook een café, oefenruimtes en een kleine zaal met tachtig stoelen. De eerste jaren zijn er vijf artistiek leiders: Bill Frisell, Regina Carter, Miguel Zenon, John Santos en Jason Moran. Bekijk hier een video over het project: <http://bit.ly/k1PCiE>.

FESTIVAL JAZZ BY DUURSTEDEN VERWERFT INKOMSTEN MET LOTERIJ

Om het festival Jazz by Duurstede dit jaar mogelijk te maken konden sympathisanten meedoen aan een loterij. Met een lot van 1 euro maakten deelnemers kans op een van de zeventig prijzen. Het festival vond 4 juni in Wijk bij Duurstede plaats.

De hoofdprijs van de loterij bestond uit een jaarabonnement op het glasvezelnetwerk van de Utrechtse plaats. Maar ook waren onder meer een flatscreen televisie, een iPod Touch en een abonnement op Jazzism te winnen. Lang was onzeker of het gratis jaarlijkse festival dit jaar zou kunnen doorgaan. Dit noopte de organisatie tot de nodige creativiteit. Eerder werden jazzliefhebbers al aangemoedigd om tegen betaling van minimaal 25 euro hun invloed op de programmering uit te oefenen. Men kon kiezen uit diverse categorieën waaronder moderne jazz, bigband en soul. Op het programma stonden uiteindelijk onder anderen het Castel/Van Damme Quartet, Carlo de Wijs, de Clemens van der Feen Band en de West Coast Big Band.

NIEUWS

Brussels Jazz Orchestra speelt muziek bij hoorspel

Frank Vaganée schreef de muziek voor een hoorspel van theatermaker Michaël de Cock. Het Brussels Jazz Orchestra, het orkest waarvan hij artistiek leider is, voerde deze uit. Het resultaat is nu te horen op de luister-cd 'Diep in het Woud'. De tekst is een bewerking van de 'Metamorfosen' van Ovidius en wordt gesproken door Warre Borgmans, Bruno Vanden Broecke en Camilia Bléreau. De productie is bedoeld voor kinderen.

Deelnemers jazzexpeditie Spanje op Jazzdag gekozen

Zestien Nederlandse jazzmusici gaan in november 2011 op jazzexpeditie naar Spanje. Ze spelen daar onder meer op de Dutch Stage van de jazzfestivals van Barcelona en Madrid. Wie die zestien zijn wordt op 24 juni in Rotterdam tijdens de Jazzdag uitgemaakt. Daar aanwezige Spaanse jazzprofessionals zullen een belangrijke stem in het kapittel krijgen. Jazzexpedities bestaan uit een programma van showcases voor professionals en publieksconcerten. Tevens is een intensief persprogramma opgenomen. Eerder gingen Nederlandse musici op jazzexpeditie naar Thailand en India.

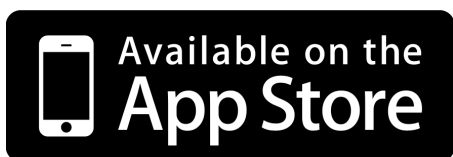
Dutch Swing College Band zoekt nieuw materiaal

De Dutch Swing College Band is op zoek naar jonge componisten die nieuw materiaal willen schrijven voor het orkest. Het nieuwe materiaal moet wel binnen het oude stijldioom vallen. Via een concours worden drie composities gekozen die worden gearrangeerd door de Dutch Swing College Band. De winnende composities komen op een cd te staan die over een jaar uitkomt.

Mats Gustafsson wint Nordic Council Music Prize

De Zweedse saxofonist Mats Gustafsson heeft de prestigieuze Nordic Council Music Prize gewonnen. Hij krijgt een geldbedrag van 47.000 euro. De prijs wordt om het jaar uitgereikt aan een Scandinavische musicus of groep.

Lees **JazzFlits** ook op uw iPad.
Info: <http://bit.ly/cby9za>.

Download de app **GoodReader**.

PODIA VERVOLG

JAMES FARM GEEFT MASTERCLASS BIJ CODARTS

Saxofonist Joshua Redman (links) en pianist Aaron Parks (rechts met bril) na afloop van de masterclass. (Foto: Joke Schot)

Saxofonist Joshua Redman was dinsdagmiddag 31 mei met zijn band James Farm (Aaron Parks (p), Matt Penman (b), Eric Harland (dr)) te gast bij Codarts, Hogeschool voor de Kunsten in Rotterdam. Redman en consorten gaven er een drukbezochte masterclass aan alle jazzstudenten. Bij de Jazz Academy van Codarts gaven het afgelopen jaar ook drummer Nasheet Waits, pianist Barry Harris en pianist Jason Moran masterclasses.

PRIJZEN

GASTERRA SPONSORT NIEUWE PRIJS VOOR GRONINGS JAZZTALENT

Gasterra, de voormalige Gasunie, sponsort een nieuwe prijs voor Gronings jazztalent: de Gasterra Energizing The Future Award. Zes studenten van het Prins Claus Conservatorium strijden 24 juni in Groningen voor de eerste maal om deze trofee.

De wedstrijd is onderdeel van het festival Swingin' Groningen. De winnaar van de wedstrijd krijgt 1.000 euro en mag optreden tijdens dat festival. De zes deelnemende studenten zijn: Alexander Logozarov (gt), Daan Kleijn (gt), Jan Ruerd Oosterhaven (b), Jhunga Lee (p), Suzan Veneman (tp) en Tony Hoyting (dr).

OVERIG

JOKE SCHOT EXPOSEERT TIJDENS NORTH SEA JAZZ FESTIVAL

Onze fotograaf Joke Schot exposeert tijdens het komende North Sea Jazz Festival haar foto's in het Hilton Hotel Rotterdam. In dit hotel verblijven traditioneel de meeste artiesten van het festival.

Op de tentoonstelling op de eerste verdieping is werk te zien van kunstenaars die op het North Sea Jazz Festival exposeren of geëxposeerd hebben. Behalve Joke Schot zijn dat Olivier de Cayron, Julia Woning, Rosaria Macri en Bo 'Woody' Winter. De tentoonstelling in het Hilton loopt van 9 juni tot en met 16 juli. Ook in WMDC/Grounds, Jazzcafé Dizzy, DEK22 en Ahoy is dezer dagen kunst en fotografie te vinden van kunstenaars die zich laten inspireren door (jazz)muziek.
(<http://www.jazzartrotterdam.com>)

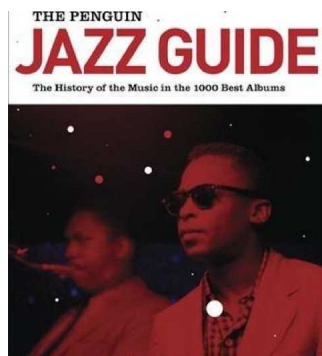
JAZZ OP PAPIER

ACHTERSTALLIG ONDERHOUD

**Brian Morton & Richard Cook.
The Penguin Jazz Guide :
The History of the Music in the 1001
Best Albums**

London : Penguin Books, 2010.
XXXII, 730 pag. ; 24x16 cm.
ISBN 978-0-141-05831-4 paperback.
Prijs 30 euro

Van de dikke Penguin Guide to Jazz verschenen totnogtoe negen edities; dat is sinds de eerste in 1992 om de twee jaar een nieuwe. Er blijkt een grote belangstelling uit voor een allesomvattende platengids. Nu is dat allesomvattend betrekkelijk, want

bij de drang om zo actueel mogelijk te zijn, sneuvelden er anderszijds allerlei, ook klassiek geworden platen die niet meer voorradig waren.

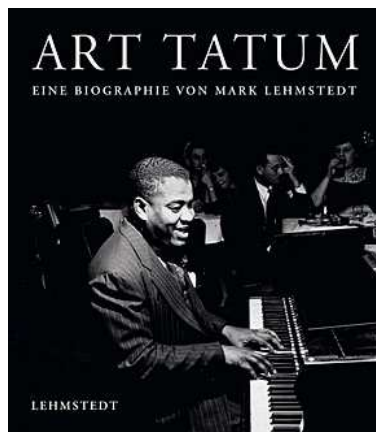
Na het overlijden van Richard Cook heeft Brian Morton het roer omgegooid. De poging om iedereen op te nemen en van de allergrootsten het volledige werk te bespreken is verlaten. De opzet is die van zo vele voorgangers: een

selectie van de beste platen en wel in chronologische volgorde. Aardig voor een historisch inzicht, maar niet werkbaar als je een artiest zoekt. Daarvoor moet je dan elke keer de twintig pagina's van de inhoudsopgave doorploegen. Een alfabetische lijst ontbreekt hier node.

De evaluaties zijn als vanouds: niets dan goeds daarover. Er is iets meer aandacht voor de plaats die de persoon in het geheel inneemt. Een minpuntje is het grote aantal foutieve geboortedata (van Eubie Blake tot Andrew Hill), juist nu Morton die had willen bijstellen.

**Mark Lehmkstedt.
Art Tatum, eine Biographie**
Leipzig : Lehmkstedt Verlag, 2009.
318 pag. : ill. ; 28x25 cm.
ISBN 978-3-937146-80-5 geb.
Prijs 40 euro

Over pianoleeuw Art Tatum verscheen een oorspronkelijk, Duits-talig werk, gebaseerd op dat van James Lester uit 1994. Uit het voorbericht: Tatum zelf was weinig mededeelzaam en oude interviews met tijdgenoten waren voorheen niet op hem gericht. Bij twee promovendi was dat wel het geval, maar het ontbrak

hen aan feitenkennis, en Lester was van een naïeve goedgelovigheid. Lehmkstedt probeert nu een en ander goed te maken, zijn studie komt echter dertig jaar te laat – velen zijn overleden – maar ook twintig jaar te vroeg, want digitalisering van tijdschriften en kranten brengt mogelijk nog nadere gegevens boven water. Als basis voor de discografie dient die van Arnold Laubich en Ray Spencer uit 1982.

Correcties betreffen opnamedata, locaties en nadien uitgebrachte opnamen. Elke titel verwijst naar het door Laubich en Spencer gegeven nummer, alsook de meest recente uitgave op cd. Er is een uitgebreide literatuurlijst, waaronder tijdschriftartikelen en andere biografieën met relevante passages. Het boek bevat 85 foto's van Tatum, collega-pianisten en lp-hoezen, de meeste paginagroot.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

VERVOLG JAZZ OP PAPIER

Klaus Schulz.
Steffl Swing : Jazz in Wien zwischen 1938 und 1945

Wenen : Verlag Der Apfel, 2008.
 187 pag. ill. ; 23x21 cm + cd.
 ISBN 978-3-85450-252-4 geb.
 Prijs ca. 36 euro

In dertien hoofdstukken beschrijft de Oostenrijkse expert Klaus Schulz de jazz in het Wenen van voor en tijdens de Tweede

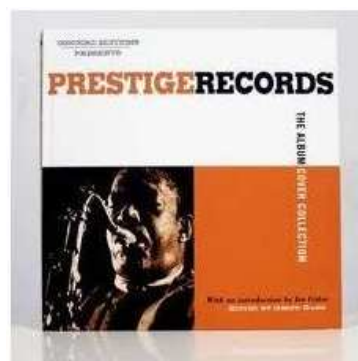
Wereldoorlog. Daaronder een overzicht van de politieke situatie en van de jazz in Oostenrijk voor 1938, de Kulturpolitik im Dritten Reich, en tal van getuigenissen van veelal voor ons weinig bekende muzikanten, swing bands en liefhebbers, en gastarbeiders uit Frankrijk en Italië. De titel Steffl Swing verwijst naar een compositie van Ernst Landl en werd later hertiteld tot Harte Nüsse. Bevat een aanhangsel met de in-

houd van de cd, een discografie, een bronnenlijst en twee registers: van formaties (waarin The Ramblers als Maasmans Ramblers) en personen (waarin ene Theo Uden).

Geoff Gans (red.),
Ira Gitler, (introd.).
Prestige Records : the album cover collection

Beverly Hills, CA : Concord Editions, 2009.
 128 pag: ill. ; 27x26 cm + cd.
 geb.
 Prijs ca. 50 euro

Voor de liefhebber van hoezenboeken werden 122 lp-covers samengebracht, één per pagina, uit de historie van Prestige, met vermelding van de ontwerper/fotograaf/tekenaar, onder wie

de eerste anonieme, waartoe Ira Gitler een bijdrage leverde; verder David Young, Bob Weinstock, Reid Miles, Gil Mellé, Burt Goldblatt, Tom Hannan, Esmond Edwards, Don Schlitten en Mary Jo Schwalbach, Gitlers echtgenote. De cd bevat negen selecties, van 1953 (Bemsha uit de fameuze Miles Davis-session op kerstavond) tot 1963 (het

kwartet van Booker Ervin). Opvallend zijn de binnenzijden van het omslag, waarop reproducties van de verfromfaaide en smoezelig geworden catalogus van de eerste serie 25 cm-lp's, compleet met markeringen in ballpoint van de gebruiker.

Jan J. Mulder

JAZZ PHOTOGRAPHY: A BIBLIOGRAPHY

Jan. J. Mulder.
Jazz Photography
A Bibliography spanning 75 years
 Almere: Names & Numbers, 2011.
 131 pag.
 ISB/EAN 978-90-77260-18-0.
 Prijs 12,80 euro (incl. verzendkosten).

Bij de stichting Names & Numbers is recentelijk een bibliografie van jazzfotoboeken verschenen met als titel 'Jazz Photography: A Bibliography spanning 75 years'. Het boekwerk van de hand van Jan J. Mulder geeft een overzicht van jazzfotoboeken die sinds 1936 zijn verschenen, gerangschikt op jaar van uitgifte. De nadruk ligt op de laatste dertig jaar: de jaren 1936-1980 omvatten vijftien pagina's, de periode 1980-2011 ruim negentig. Het boek is in het Engels geschreven. Van ieder opgenomen fotoboek wordt een korte beschrijving van de inhoud gegeven en zijn zaken als het aantal pagina's, de omvang en de uitgever vermeld. Het eerste beschreven boek, uit 1936, is een uitgave van het tijdschrift De Jazzwereld en het laatste, uit 2011, is 'Glorious Days and Nights: A Jazz Memoir' van fotograaf Herb Snitzer. De bibliografie bevat geen illustraties of foto's. Voor meer informatie: <http://www.names-and-numbers.nl/New.pdf>.

Hans van Eeden

CD-RECENSIES

PAUL VAN GYSEGEM SEXTET

Aorta

Futura

(<http://futuramarque.free.fr/>)

Het Franse label Futura brengt een heruitgave van 'Aorta'. Een lp uit 1971, die ook voor de geschiedenis van de Nederlandse (free)jazz van belang is. In het sextet van de Belgische bassist Paul van Gysegem treffen we namelijk twee niet onbelangrijke muzikanten uit ons land: drummer Pierre Courbois en pianist Jasper van 't Hof. Deze laatste is een verrassing, want hij speelt hier op een Cecil Taylor-achtige manier, die we later niet meer van hem gewend zijn. Als we de hoestekst mogen geloven, is dit zelfs zijn plaatdebuut. Naast Courbois, die met zijn soepele, en toch altijd weer swingende spel de boel gaande houdt, is vooral vibrafonist Ronald Lecourt een opvallend bandlid. Hij bespeelt zijn instrument primair als slagwerk, en hanteert daarbij een stevige aanslag.

'Pianist Jasper van 't Hof, die hier zijn platendebuut maakt, speelt op een Cecil Taylor-achtige manier, die we later niet meer van hem gewend zijn.'

'Aorta' kent een viertal vrije improvisaties die in Gent werden opgenomen op de Universiteit en in de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten. Het titelstuk, dat op die laatste locatie werd opgenomen, kent wat meer rustpunten en een wat boeiender dynamiekgebruik dan de karakteristieke freejazz-geluidsorkanen van de eerste drie tracks. Maar wie daarvan houdt, kan er genoeg plezier aan beleven.

Herman te Loo

MARLOES JAGER & BAND

Love is rare, life is strange

Blue Phoenix Records

(www.marloesjager.nl)

Jonge jazzmusici leggen de lat vaak hoog. Zo ook de Rotterdamse Marloes Jager, die nog maar twee jaar terug afstudeerde aan de Jazz Academy of Codarts in de havenstad, waar ze geboren en getogen is. Voor haar debuut-cd 'Love is rare, life is strange' koos Jager een aantal overbekende standards uit en ze schreef (aanvullende) teksten op bestaande melodieën, waaronder 'Satin Doll'. Je moet maar durven.

Voor de arrangementen tekende Henk Meutgeert, de leider en arrangeur van the Concertgebouw Jazz Orchestra. En dan heb je meteen de top bij je credits staan. Als begeleiders charterde Marloes Rob van Bavel (piano), Marius Beets (contrabas) en Gijs Dijkhuizen (slagwerk).

Als blazers draafden op Ben van den Dungen (sopraansax), Simon Rigter (tenorsax), Martijn de Laat (trompet) en Jan Oostling (trombone). In wisselende bezettingen rollen zij op de elf tracks swingende tapijtjes uit. Sven Figee is als Fender Rhodesman te horen op Old Friend.

'Een lekkere plaat voor de late zondagavond, maar een volgende cd mag meer karakter krijgen.'

Stralend middelpunt is Marloes Jager zelf, die laid back en met een voorbeeldige stembeheersing de vocalen voor haar rekening neemt. Vernieuwend kun je haar niet noemen. Wat we horen is oerdegelijke jazz-zang. De stukken steken stevig in elkaar en de swing is in elke noot aanwezig.

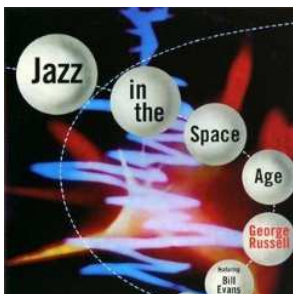
Jager heeft geen uitgesproken sound. Emotioneren doet ze ook niet. Ze verstaat echter haar vak en kan een verhaal vertellen. En dat is toch wat je van een zangeres mag verwachten. Jagers eersteling is een lekkere plaat voor de late zondagavond, maar een volgende cd mag meer karakter krijgen.

Hans Invernizzi

Bekijk Marloes Jager & Band; klik hier:

<http://bit.ly/jna1pY>

GEORGE RUSSELL
Jazz in the Space Age
American Jazz Classics

VERVOLG CD-RECENSIES

George Russell schreef in 1953 een boek over een andere wijze van componeren en improviseren: 'The Lydian Chromatic Concept of Tonal Organization'. Het vormde de basis voor de modale jazz van trompettist Miles Davis. Uiteraard paste Russell het concept zelf ook toe. Op zijn album 'Jazz in the Space Age' bijvoorbeeld, dat in 1960 bij Decca verscheen en dat ook nog steeds gewoon op dat label verkrijgbaar is. Bij de heruitgave op American Jazz Classics krijg je als koper echter meer waar voor je geld. AJC levert niet alleen het Decca-album, maar als bonus ook een concertopname van 1 september 1960, gemaakt in Lennox Massachusetts.

Op de van oorsprong Decca-uitgave staat de driedelig suite 'Chromatic Universe', waarin de pianisten Bill Evans en Paul Bley om en om vrij improviseren. Hun spel is niet gebonden aan akkoorden, schalen of een thema. Bas en drums begeleiden in 5/2 maat. Tussen de delen door horen we drie lange stukken. Daarin speelt een bigband een grote rol, zij het niet in de conventionele zin. De muzikanten worden zeer genuanceerd ingezet. Het geluid is 'cool' te noemen: er is sprake van zeer geconcentreerd spel. Waarschijnlijk werd deze muziek indertijd weggedrukt door de grote mode van de hardbop en de uitgaven van saxofonist Ornette Coleman en later saxofonist John Coltrane. Ten onrechte: het is boeiende muziek, die ook zonder de theoretische kennis zeer de moeite van het beluisteren waard is.

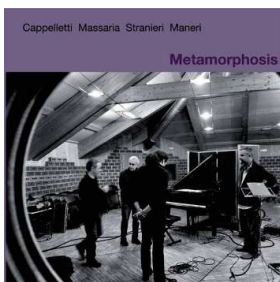
Op de live-opname uit Lennox is een septet onder leiding van George Russell te horen. De muziek wordt veel sneller gespeeld dan op de studio-opname. Ze is complexer en de spanningsboog zit meer in de muziek zelf dan in de swing. Er wordt onder meer een compositie van Carla Bley gespeeld, 'Dance Class'. Zij was dus ook op de hoogte van het Lydian Concept. De cd sluit af met 'Stratusphunk', dat Russell pas een half jaar later officieel op de plaat zou zetten.

Hessel Fluitman

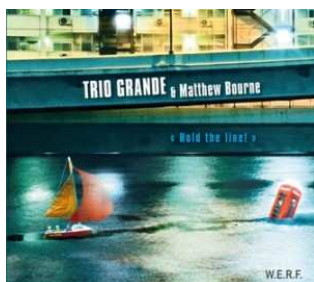
Dit lijkt een groepje van vier Italianen, maar de laatste, altviolist Mat Maneri, komt uit de VS. Hij is de speciale gast bij dit trio dat desondanks als een echt kwartet klinkt. Dat zegt veel over de wisselwerking, maar ook over Maneri, die altijd situaties opzoekt waar hij zich thuis voelt, en een meerwaarde kan zijn. Zijn microtonale spel op altviool geeft een bijzondere klankkleur aan de groep, zeker als gitarist Andrea Massaria met effectapparatuur een zelfde grillige toonvorming probeert te bewerkstelligen. De muziek krijgt dan iets onaards, en de subtiele slagwerker Nicola Stranieri en de verrassend onnadrukkelijke pianist Arrigo Cappelletti zorgen ervoor dat dat ook zo blijft. Veel van de stukken op 'Metamorphosis' bewegen zich in een kamermuziekachtige sfeer, maar door de inbreng van Massaria vloeit daar bij tijd en wijle een flinke scheut rock in. Een mooi voorbeeld is 'Hendrix'. Zo'n acht minuten lang vraag je je af waarom dit nummer naar de gitaarlegende is genoemd, tot Massaria ineens van wal steekt. Het effect is ronduit verrassend. Ook verrassend is de keuze voor de twee niet-eigen stukken: Carla Bley's 'Batterie' en 'Vexations' van Erik Satie. Deze laatste compositie, met zijn sarrende thema (dat volgens de partituur 840 keer zou moeten worden herhaald), blijkt zich uitstekend te lenen als bronmateriaal voor dwarse improvisaties. En met de ode aan de oude Thelonious, 'Free Monk', brengt de groep zowaar nog een stukje authentiek jazzgevoel.

Herman te Loo

**CAPPELLETTI/MASSARIA/
 STRANIERI/MANERI**
Metamorphosis
 Leo Records
 (www.leorecords.com)

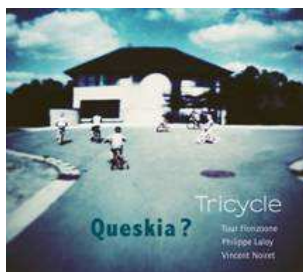

TRIO GRANDE & MATTHEW BOURNE
Hold the Line!
W.E.R.F.

Beluister delen van de cd; klik hier:
<http://www.dewerf.be/>
 (klik op 'cd-shop' en daarna op de hoes)

TRICYCLE
Queskia?
Aventura Musica

Bekijk Tricycle; klik hier:
<http://bit.ly/mIDJQW>

VERVOLG CD-RECENSIES

De naam van Trio Grande klinkt misschien wat pretentiefus, maar slaat de spijker precies op de kop. Het Frans/Belgische trio van Laurent Dehors (saxofoons en klarinetten), Michel Massot (tuba en trombone) en Michel Debrulle (drums) weet al heel wat jaren met zijn minimale instrumentatie maximale muziek te maken. En dat mag je rustig 'grande' noemen. Op 'Hold the Line!' hebben ze voor de tweede maal pianist Matthew Bourne als gast weten te strikken (hij speelde eerder ook al op 'Un Martin plein de Promesses'), en dat is een goede zet, want de Brit bezit een zelfde muzikale instelling. En die houdt in dat je passie, humor en zin voor avontuur mengt en tot een superieur brouwsel omtovert.

'Dit album klinkt het ene moment geestig en het andere moment ontroerend melancholiek.'

Zo klinkt dit nieuwe album het ene moment geestig (zoals in het Raymond Scott-achtige 'BDK Theme') en het andere moment ontroerend melancholiek ('Triste'). Vaak horen we een soort imaginaire volksmuziek (waarbij de invloed van Louis Sclavis een rol zou kunnen hebben gespeeld), maar Trio Grande kan soms ook verrassend rockachtig uit de hoek komen (zo klinkt de opening 'Wendy' als een soort akoestische Radiohead). Alle vier de muzikanten hebben een sublieme klank op hun instrument, en als componist weten ze een goede melodie neer te zetten en de variatie in muzikale gegevens niet de overhand te laten krijgen. Tja, dan mag je je met recht 'grande' noemen.

Herman te Loo

Tricycle bestaat uit Tuur Florizone (accordeon), Philippe Laloy (saxofoon) en Vincent Noiret (contrabas). Deze drie Belgen spelen al twaalf jaar samen en 'Queskia?' is hun derde cd. De vorige cd van Tricycle, 'King Size', dateert al weer van vijf jaar geleden. Misschien heeft de opvolger wel zo lang op zich laten wachten omdat Tuur Florizone eerst zijn eigen platenmaatschappij op poten wilde zetten. 'Queskia?' is namelijk de eerste productie van zijn nieuwe label 'Aventura Musica'.

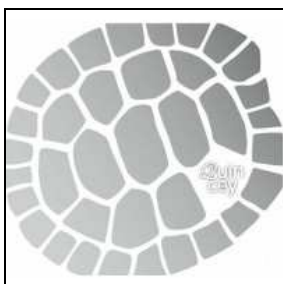
De muziek van Tricycle is volledig akoestisch. Het is een mix van folklore, wereldmuziek en jazz. Door het ontbreken van het slagwerk is de muziek zeer flexibel. Met alleen de bas als basis kunnen blazer en accordeonist heel wat kanten op. Leider Tuur Florizone schreef negen van de tien stukken. Saxofonist Philippe Laloy leverde het vierde stuk van de cd: 'Les Enfants Rouges'. Daarop speelt hij ook dwarsfluit.

'Tricycle is een bijzonder bandje, dat aantrekkelijke muziek speelt.'

De heren musici nemen op 'Queskia?' alle tijd voor hun spel, communicatie en improvisaties. Ze bouwen de muziek rustig op. Niks geen jachten en jagen, maar gewoon lekker samenspelen en ontdekken. Neem nou 'XXX'. Een compositie waarin de drie stemmen elk hun eigen lijn volgen en er toch sprake is van samenspel. Gewoon, een beetje syncopisch en toch lekker recht uit. Driestemmig bewegen ze zich frank en vrij in hun gezamenlijke universum. Om en om nemen ze uitgebreid de ruimte om te improviseren op het thema. Soms lijkt de solist dan zelfs wel free jazz te spelen. Tricycle is een bijzonder bandje, dat aantrekkelijke muziek speelt.

Hessel Fluitman

QUINCEY
Balcony of the Irish Turtle
Von-Stripe Records

VERVOLG CD-RECENSIES

Wie deze band al een tijdje volgt weet dat Quincey een klein dorpje in de Franse Bourgogne is. Quincey maakte drie eerdere cd's. Zijn debuut-cd heette 'D109G', naar de weg die dwars door dat eerder genoemde Franse dorpje loopt.

Toch maar even de band voorstellen: Diederik Rijpstra (tp), Floris van der Vlugt (s), Daan Herweg (p), Lucas Dols (b) en Jurjen Bakker (d). De eerste drie zorgden voor alle composities. Die bevatten stuk voor stuk een persoonlijke toets van de componist. Zo horen we opvallend meer piano in 'Vacuüm' van Daan Herweg. Voor deze gelegenheid schreef Diederik Rijpstra: 'QUINCEY'. Hij is ook de bedenker van de drie varianten op het titelstuk. De muziek heeft consequent een intelligente opbouw en is opgenomen in de bekende Fattoria Studio's in Osnabrück. 'Quincey' heeft de fysieke beperkingen van de cd volop weten te benutten met meer dan zeventig minuten muziek.

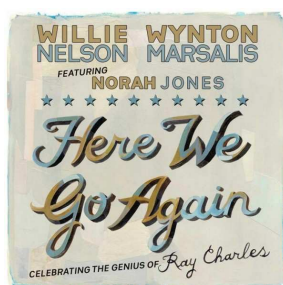
'Deze muzikanten zijn echte Bourgondiërs, maar ze eten wel netjes met mes en vork.'

Vooral trompet, saxofoon en piano werken nauwkeurig samen en de arrangementen zijn sterk harmonisch. Daardoor doet de muziek denken aan een sterk gecompriëerde bigband. Diederik Rijpstra lijkt als hij zacht speelt enorm op Eric Vloeimans. Ze spelen bovendien op trompetten van dezelfde bouwer (Hub van Laar). Die overeenkomst verdwijnt evenwel als Rijpstra zich mengt in het groepsgekluis en wat harder blaast.

Nog even terugkomend op dat Franse dorpje: deze muzikanten zijn echte Bourgondiërs die van kwaliteit houden, maar wel netjes met mes en vork eten.

Peter J. Korten

**WILLIE NELSON/
 WYNTON MARSALIS/NORAH JONES**
Here we Go Again
Blue Note

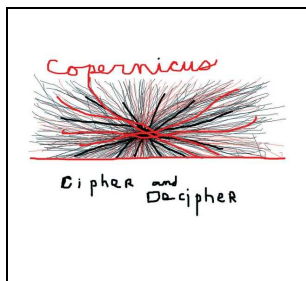

Bekijk dit drietal; klik hier:
<http://bit.ly/m0c6tO>

Wie bij het lezen van de namen van de uitvoerende muzikanten de wenkbrauwen moet fronsen, hoeft zich geen zorgen te maken. De samenstelling van dit trio is in de ogen van menig jazzpurist op zijn minst vreemd. Is trompettist Wynton Marsalis van zijn geloof gevallen, dat hij nu aan country en blues doet? Feit is dat Norah Jones het label Blue Note van de financiële ondergang heeft gered met haar immense cd-verkopen – er gingen vele miljoenen exemplaren over de toonbank – en Marsalis plukt daar de vruchten van. Eerlijk gezegd is de naam Marsalis dan ook de enige motivatie om de schijf in mijn cd-speler te laden. Het enthousiaste publiek in het prestigieuze Rose Theater in het Lincoln Center (New York) had zo te horen een fantastische avond. De muziek eerde 'the genius of Ray Charles' en de sfeer is heel feestelijk en enthousiast. Pianist Dan Nimmer heeft er geen enkel probleem mee om een stevige blues te spelen als basis voor Nelson's zang in 'Losing Hand'. Daarboven blaast Marsalis een treurende solo. Marsalis getuigt steeds moedig van zijn artistieke roots want menige New-Orleansmars komt voorbij. Natuurlijk is het niet gemakkelijk om het repertoire van Ray Charles nieuw leven in te blazen. Bij 'Hit the Road Jack' slaagt het drietal daar niet in. Heeft u Wynton Marsalis ooit horen zingen? Deze vocale passage klinkt nogal amateuristisch. Gelukkig daarop een vurige solo van saxofonist Walter Blanding. Als Marsalis alleen met zijn band speelt is er zeker sprake van hoogwaardige jazz. Zodra Nelson en Jones zich echter melden daalt het jazzgehalte. Hoewel menige jazzliefhebber dit album terecht links laat liggen, voorzie ik goede zaken voor de platenzaak bij fans van Norah Jones. En dat zijn er heel veel.

Peter J. Korten

COPERNICUS
Cipher and Decipher
 Nevermore/MoonJune Records
www.moonjune.com

Luister naar deze cd; klik hier:
<http://bit.ly/iStC2>

J.J. JOHNSON & KAI WINDING
The Great Kai & J.J.
 American Jazz Classics

VERVOLG CD-RECENSIES

'Cipher and Decipher' is de nieuwste uitgave van de Amerikaanse dichter/performer Joseph Smalkowski, alias Copernicus, en bevat de rest van de opnamesessie die het vorige album, 'disappearance' opleverde. Net als op zijn vorige cd's draagt hij poëzie voor die niet gaat over boy-meets-girl, maar over grootse zaken zoals het universum, subatomische deeltjes en de relativiteitstheorie. Zoals ik bij een eerdere bespreking al meldde: Je moet ervan houden, zijn stem en dramatische voordracht. Maar de geheel geïmproviseerde muziek weet je zeker te pakken. Musical director Pierce Turner (die vooral keyboards speelt) weet zijn groep muzikanten goed te sturen, en dat levert gevarieerde muziek op. Van Pink Floyd-achtige psychedelica tot ongreijpbare Latin à la Kip Hanrahan. In het sambaritme van 'Mind Becomes Mind' wordt het zelfs even luchtig, en bij 'Infinite Strength' heb je de neiging om de tekst van Van Morrisons 'Gloria' er doorheen te zingen, want daar lijkt de muziek wel érg veel op. Met het epische 'The Cauldron' krijg je aan het eind van de plaat het ouderwetse gevoel van het dramatische conceptalbum: Het was heftig en dramatisch, maar het was de moeite waard.

Herman te Loo

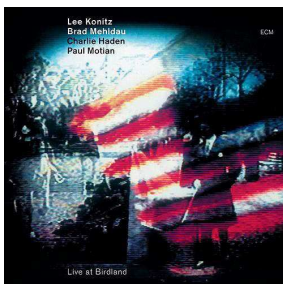
Wat een trombonefeest was dat in 1960. En het is nu opnieuw uitgebracht als 'twee voor de prijs van een' en onder de titel 'The Great Kai & J.J.'. Bij het label AJC, dat twee reguliere Impulse-cd's van Kai Winding en J.J. Johnson in een doosje bijebracht. Compleet met een mooi boekje met de informatie uit 1960, diverse lovende waarderingen en een actueel verhaal over de samenwerking van de twee trombonisten. Die was intensief in de jaren 1954–1956. Daarna was het vier jaar stil, maar in 1960 kwamen Johnson en Winding voor 'The Great Kai & J.J.' weer eens samen. Winding is op deze AJC-cd ook te horen op het album 'The Incredible Kai Winding Trombones'. Jazz van vier trombones met ritmesectie.

'Een trombonefeest dat een goed beeld geeft van de conventionele jazz die rond 1960 werd gespeeld. Jazz nog zonder free jazz-invloeden.'

De twee platen werden in november en december 1960 achter elkaar aan opgenomen. Samen geven ze een mooi beeld van de conventionele jazz die toen werd gespeeld. Jazz die nog niet aangeraakt is door de in die tijd opkomende free jazz. Dat maakt dat de muziek in de oren van nu heel netjes klinkt. Maar ook is te horen dat ze hun idioom uitstekend beheersen. De beide trombonisten hebben op de opnamen van de 'The Great' elk een eigen kanaal: J.J. speelt op links en Kai op rechts. Ze vullen elkaar constant aan, in het samenspel en om de beurt. Ze maken er geen wedstrijd van, maar werken goed samen. Het geheel is keurig gearrangeerd. Bill Evans speelt op alle tracks piano. Bas en drums werden tijdens de twee sessies achtereenvolgens bespeeld door Paul Chambers en Roy Haynes of Tommy Williams en Art Taylor. Het Kai Winding-album met vier trombones is gevarieerd gearrangeerd. Met een enkele keer ook een partij voor een mellophone (een kruising tussen een hoorn en trompet). Ook voor deze opnamen geldt: mooie arrangementen en smaakvol uitgevoerd. Het traag uitgevoerde Neal Hefti stuk 'Lil' Darling' is daar een prachtig voorbeeld van.

Hessel Fluitman

**KONITZ/MEHLDAU/HADEN/
MOTIAN**
Live At Birdland
ECM

VERVOLG CD-RECENSIES

Hoeveel albums zouden er al zijn met deze titel: 'Live at Birdland'? Sinds het bestaan van deze jazzclub heeft menige artiest in deze New Yorkse club gespeeld én opgenomen. Dit gerenommeerde viertal hoort daar ook bij: Lee Konitz op altsaxofoon, Brad Mehldau op piano, Charlie Haden op bas en Paul Motian op drums. Motian bereikte in maart 2011 de respectabele leeftijd van tachtig jaar! Mehldau trekt de gemiddelde leeftijd nog wat omlaag te midden van deze veteranen. De pianist verliest zich keer op keer in zijn uitgesponnen en emotionele solo's. Hij is steeds degene die de kar trekt en zorgt voor een veilig vangnet onder Lee Konitz. De bas van Charlie Haden klinkt vooral donkerbruin. Zijn solo's zijn pretentieloos en rustgevend maar artistiek gezien is zijn spel weinig opwindend.

'Het is keer op keer pianist Brad Mehldau die de kar trekt en zorgt voor een veilig vangnet.'

De mannen bogen zich over zes standards. De kortste is 'Lover Man' met tien minuten terwijl voor 'Oleo' een kwartier wordt uitgetrokken. De intieme sfeer van een jazzclub is voelbaar en het geluid is met wat galm versterkt. Dat laatste is vooral hoorbaar als Konitz alleen speelt, zoals op 'Solar' van Miles Davis. Door de hoge geluidskwaliteit waan je je op de eerste rij van Birdland. De muziek doet heel sterk denken aan opnamen van Konitz, Mehldau en Haden, dus zonder de drums van Motian. In 1997 speelden ze in The Jazz Bakery in Culver City in Californië. Van die twee avonden bracht Blue Note twee cd's uit: 'Alone Together' en 'Another Shade Of Blue'. Maar deze 'Live At Birdland' is vooral een concertregistratie. Mét drums.

Peter J. Korten

**FRANÇOIS CARRIER/
ALEXEY LAPIN/MICHEL LAMBERT**
Inner Spire
Leo Records
(www.leorecords.com)

Eind vorig jaar waren de Canadezen François Carrier (altsaxofoon) en Michel Lambert (drums) te gast in Rusland. In muziekcentrum DOM in Moskou speelden ze met pianist Alexey Lapin, en het drietal gaf zich over aan vrije improvisatie. De muziek die op 'Inner Spire' is vastgelegd vertoont de karakteristieken van een eerste muzikale ontmoeting. Vrijwel alle stukken openen vrij rustig, met kalme pianofiguren en de heldere alt van Carrier, dan voegt Lambert zich erbij met brushes, en wordt er subtiel geïmproviseerd. Gaandeweg neemt de intensiteit toe, en gaat Lapin soms Cecil Taylor-achtig te keer, met minstens even grote virtuositeit als de grootmeester zelf.

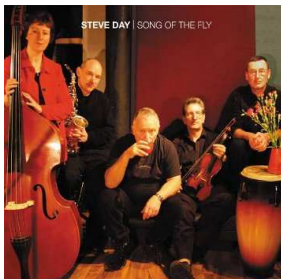
'Carrier blaast de longen uit zijn lijf, maar handhaaft de klare lijn en is goed te volgen in zijn erupties.'

Carrier blaast de longen uit zijn lijf, maar handhaaft de klare lijn, en is goed te volgen in zijn erupties. Lambert stookt de ketel goed op, en de energie spat er vanaf. Na een goed afgebouwd einde wordt de draad in een volgend nummer dan weer opgepakt. Er is veel te genieten aan 'Inner Spire', maar het procedé wordt op den duur wel wat voorspelbaar. Ik ben benieuwd of de opnamen van twee latere concerten (in St. Petersburg) ook worden uitgegeven, en of ze de hier aanwezig beloften waarmaken. Anders moet het trio nog maar eens opnieuw bijeenkomen.

Herman te Loo

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

STEVE DAY
Song of the Fly
 Leo Records
 (www.leorecords.com)

SHIFT
Songs from Aipotu
 Leo Records
 (www.leorecords.com)

NICOLA CIPANI
Klaviermassagen
 Long Song Records
 (distributie: www.mandai.be)

VERVOLG CD-RECENSIES

Vorig jaar verraste Engelsman Steve Day met de bijzonder geestige en eclectische jazz & poetry-cd 'Visitors'. Dit tweede album 'Song of the Fly' is behoorlijk anders, veel donkerder en contemplatiever. Day's inventieve teksten stralen somberheid uit over de toestand in de wereld. De donkere klankkleuren van gestreken contrabas (Fiona Harvey) en viool (Peter Evans) geven daar extra lading aan. Toch biedt de plaat ook troost: de donkere wolken hebben een zilveren randje, en vooral de passie in de muziek maakt veel goed. Net als op de vorige cd speelt saxofonist Aaron Standon daarin een niet onbelangrijke rol.

'Het kwintet heeft een goed structuurgevoel, want de muziek is van A tot Z geïmproviseerd, en dat is er niet aan af te horen.'

Hij omhelst zijn noten op een zelfde manier als Lol Coxhill dat doet, en dat maakt zijn spel erg genietbaar. Bill Bartlett is de pianist die alles bij elkaar houdt, en Day zelf zit achter de trommels, waarop hij daarom behoorlijk vrij bezig kan zijn. Het kwintet heeft een goed structuurgevoel, want de muziek is van A tot Z geïmproviseerd, en dat is er niet aan af te horen.

Herman te Loo

KORT

De titel van deze cd kan je behoorlijk op het verkeerde spoor zetten. Op 'Songs from Aipotu' is niets te horen dat ook maar in de verste verte op een liedje lijkt. Het nieuwe superkwintet uit de Duitse improvisatiescene bouwt namelijk spannende groep-improvisaties die uitblinken door dynamiekgebruik en klankkleuronderzoek. De opzet van de stukken is soms pointillistisch: nootje hier, veegje daar, overdacht en uitgekiend. Langzaam worden de gaten tussen al die losse nootjes opgevuld tot er bij tijd en wijle bijzonder heftige geluidswolken ontstaan, die echter aldoor helder blijven. De overwegende esthetiek neigt daarbij meer naar modern klassiek dan jazz, hoewel juist in de track 'Modern Classics' een duidelijk forward motion-gevoel in het slagwerk zit, en Gratkowski er heel freejazz-achtig overheen dendert. Het vijftal heeft dus een goed gevoel voor verwarrende titels.

Herman te Loo

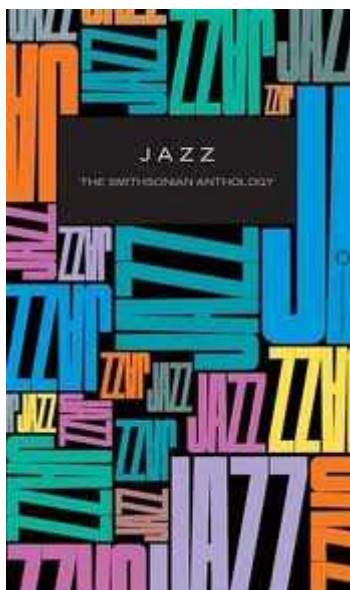
Zelden heb ik een merkwaardiger pianoplaat gehoord dan deze. De Italiaan Nicola Cipani begeeft zich op 'Klaviermassagen' namelijk alleen maar in het binnenwerk van de vleugel. Daarmee maakt hij minimalistische, hypnotiserende muziek, die eerder lijkt te worden voortgebracht door een cymbalom, een harp of zelfs elektronica. Ook doen zijn improvisaties denken aan de al even ongrijpbare muziek van de excentrieke Amerikaanse componist Harry Partch. Bij herhaald beluisteren raak je wel steeds meer in Cipani's muzikale wereld thuis, maar 'normaal' of 'allegaars' wordt het geen moment. Laat je dus meeslepen door zijn stijl, of droom weg, dat zijn de beste manieren om te genieten van deze bijzondere cd.

Herman te Loo

Volg het jazznieuws op de voet.
<http://www.twitter.com/jazzflits>

DIVERSE ARTIESTEN
Jazz The Smithsonian Anthology
Smithsonian Folkways Recording

VERVOLG CD-RECENSIES

'Jazz The Smithsonian Anthology' is een geactualiseerde opvolger van de jazzbloemlezing die het Amerikaanse Smithsonian Instituut in 1973 uitbracht. Die uitgave, samengesteld door Martin Williams, bevatte zes lp's en een essay van 48 pagina's. In 1988 en nogmaals in 1995 (naar aanleiding van de televisieserie 'Jazz' van Ken Burns) werd deze 'Anthologie' in enigszins uitgebreide vorm op vijf cd's heruitgegeven. In de geactualiseerde nieuwe uitgave is er een zesde cd bijgekomen en bevat de box een boek met tweehonderd pagina's. Elke cd-track wordt daar uitgebreid in beschreven.

Martin Williams stelde de bloemlezing indertijd in zijn eentje samen, maar voor deze nieuwe versie riep het Smithsonian zeven jaar geleden een uitgebreide commissie in het leven, die ook nog eens over een grote groep adviseurs kon beschikken. Ook jazzkenner Bert Vuijsje was bij het project betrokken, als een van drie niet-Amerikanen. De commissie heeft gepoogd om zoveel mogelijk muzikanten en nummers op te nemen om zo alle stijlen te vangen. Wel is het overwegend Amerikaanse aangelegenheid geworden. De enige Europese formatie die geacht wordt een bijdrage aan de jazzgeschiedenis te hebben geleverd is de Quintette du Hot Club de France met gitarist Django Reinhardt en violist Stéphane Grappelli.

Hedendaagse niet-Amerikaanse jazz is te vinden op de laatste cd. Sommige keuzes die hiervoor gemaakt zijn, verbazen mij wel. Wat maakt bijvoorbeeld gitarist Nguy n L , woonachtig in Parijs, zo belangrijk? Zijn mix van jazz en (Vietnamese) wereldmuziek? En waarom is de Franse pianist Martial Solal met saxofonist Johnny Griffin in de lijst opgenomen? Omdat Griffin een storyteller is, zo vermeldt het boek. En omdat het stuk dat hij speelt bijzonder in zijn samenstelling en uitwerking is. De opname van trompettist Tomasz Stanko is misschien een eerbewijs aan de Oost-Europeanen in de jazz. Bij pianist Keith Jarrett spelen enkele Noren mee. Onder anderen saxofonist Jan Garbarek. En verder zijn er enkele Britten bij Amerikaanse bands te horen: gitarist John McLaughlin bij zijn Mahavishnu Orchestra en bassist Dave Holland bij Miles. Toetsenist Joe Zawinul bij Weather Report en bassist Miroslav Vitous bij pianist Chick Corea. Gelukkig is er ook een track van pianist Abdullah Ibrahim. Zo is (Zuid) Afrika ook vertegenwoordigd. En pianiste Toshiko Akiyoshi is de Aziatische vertegenwoordigster. Nederlanders ontbreken in deze bloemlezing. Misha Mengelbergs I.C.P. had wat mij betreft wel een plaatsje mogen hebben. Net zoals het internationaal ook zeer bekend geworden Willem Breuker Kollektief. Beide hebben op hun manier toch onmiskenbaar een Europees steentje bijgedragen aan de ontwikkeling van de jazz.

Ook vind ik dat de 'cool-' en de 'Westcoast'-muziekstromingen onderbelicht worden. 'Jump' en 'Rhythm & Blues' komen helemaal niet terug. Verder wordt in mijn ogen aan de ontwikkeling van de bebop relatief weinig aandacht besteed. Twee stukken van trompettist Dizzy Gillespie, 'Misterioso' van pianist Monk, een opname van saxofonist Dexter Gordon, een van pianist Bud Powell en een van pianist Tadd Dameron. Dat is het. En altsaxofonist Charlie Parker wordt met een stuk 'geëerd'. Voor iemand die met orkestleider Duke Ellington, trompettist Louis Armstrong, trompettist Miles Davis en saxofonist John Coltrane als een van de belangrijkste vernieuwers in de jazz wordt gerekend, is dat wel heel armetierig.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

VERVOLG CD-RECENSIES

'Nederlanders ontbreken in deze bloemlezing. Misha Mengelbergs I.C.P. had wat mij betreft wel een plaatsje mogen hebben. Net zoals het internationaal ook zeer bekend geworden Willem Breuker Kollektief. Beiden hebben op hun manier toch onmiskenbaar een steentje bijgedragen aan de ontwikkeling van de jazz.'

Charlie Parker komt er bekaaid vanaf op deze bloemlezing.
(Foto: William P. Gottlieb)

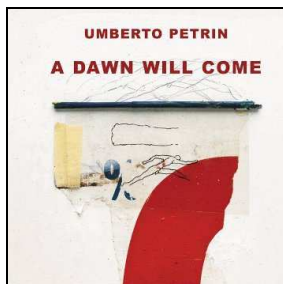
Toegegeven, hij speelt ook in Dizzy's All Star Quintet, maar toch. Daarmee vergeleken worden de Jazz Messengers (van pianist Horace Silver en drummer Art Blakey) met drie opnamen in mijn ogen buitenproportioneel bedeed, ook al heeft Blakey zoveel muzikanten bekendheid verschaft en zijn de drie keuzes daarom goed verklaarbaar zijn. Onverwacht komt bassist Oscar Pettiford een keer langs: met saxofonist Lucky Thompson in 'Tricotism'. Ook zijn 'Blues in the Closet' is opgenomen. In een uitvoering van saxofonist Stan Getz en trombonist J.J. Johnson. Geen gekke score. Gegund en terecht, maar hoe verhoudt zich dit tot de geringe aandacht voor Parker? Kortom: ondanks alle deskundigheid die zich over dit project heeft gebogen, blijken zes cd's toch te weinig om een genuanceerd overzicht van de jazzontwikkeling te geven.

De geschiedschrijving van de jaren 1967 (het jaar waarin John Coltrane overleed) tot 2003 bevestigt dit. Hiervoor zijn 24 opnamen gebruikt. Minder dan een kwart van de opnamen voor een derde van de tijd. Deze periode is heel schetsmatig ingevuld. Dat komt vooral omdat er (nog) geen overheersende stroming is aan te wijzen. Er is er sprake van veel strominkjes. Veel muzikanten volgden in die jaren hun eigen individuele visie en staan op zichzelf. De 24 stukken geven dan ook een incompleet beeld en lijken vrij willekeurig gekozen.

Het is natuurlijk een heidens moeilijk karwei om de jazzgeschiedenis in een keurslijf van 111 stukken te persen. Ondanks mijn kritische kanttekeningen, vind ik wel dat de belangrijkste stromingen en musici op de een of andere manier in deze canon zijn vertegenwoordigd. De zes cd's en het boek van 'Jazz The Smithsonian Anthology' bieden daarom toch een goede introductie in de jazz. Een introductie om als luisteraar op voort te bouwen.

Hessel Fluitman

UMBERTO PETRIN
A Dawn Will Come
 Leo Records
www.leorecords.com

VERVOLG CD-RECENSIES

Zoals het persbericht van Leo Records meldt, maakte de Italiaanse pianist Umberto Petrin onlangs een trio-album voor ECM met Gianluigi Trovesi en Fulvio Maras. Ik ken die plaat niet, maar de associatie met Manfred Eichers label is begrijpelijk als we deze solo-cd 'A Dawn Will Come' horen. Petrin beschikt over een indrukwekkende virtuositeit, maar ook over de muzikaliteit om te weten hoe ver hij hiermee kan gaan. Want hij durft ook gaten te laten vallen, en varieert tussen verstilde, haast songachtige nummers en grillige, aan de klassieke pianoromantiek (Skrjabin, Rachmaninow) refererende uitspattingen. Juist die twee schijnbare uitersten leveren een boeiend album op, dat wat mij betreft met het 'Round Midnight'-achtige 'Mantra and Blue (for Joseph Beuys)' een hoogtepunt kent. Het is trouwens niet het enige stuk dat aan een beeldend kunstenaar is opgedragen. Ook Brice Marden, Bill Viola en Marina Abramovic worden door Petrin geëerd. De laatste krijgt het opzweepende 'Balkan Epic' toebedeeld, een succesvol mengsel van Messiaen- en Balkan-ritmiek. En als toetje zet de Italiaan een goed te pruimen versie neer van een weinig gespeeld Monk-stuk: 'San Francisco Holiday' (ook wel bekend als 'Worry Later').

Herman te Loo

DVD-RECENSIE

SONNY ROLLINS QUARTET
Jazz Jamboree Warschau 1980
Jazzfestival Laren 1973
 Jazzshots

Bekijk dit concert deels; klik hier:
<http://bit.ly/j7RQIF>

Saxofonist Sonny Rollins gaf in oktober 1980 een concert tijdens de Jazz Jamboree in de Poolse hoofdstad Warschau. Dat werd op video vastgelegd en verscheen vorig jaar op dvd bij Jazzshots. Het was een magisch concert. Het hele kwartet speelt in een flow. Ongelooflijk, zoals Jerome Harris met zijn vingers op de hals van zijn elektrische bas heen en weer vliegt. En dan het fervente slagwerk van Al Foster. Sonny Rollins vliegt daar boven, machtig als een bommenwerper. Zo hakt zijn spel er in. Mark Soskin achter de piano valt bij al die energie bijna in het niet. Het stuk 'Keep Hold of yourself is' gecontroleerde razernij. Rollins blijft als zo vaak, dicht bij het thema, Soskin zoekt het verderop. Harris de bassist blijft eerst ook in de buurt van het thema, maar verkent dan ook nieuwe wegen. Vervolgens pookt Rollins slagwerker Foster even op. Die laat vervolgens horen hoe je de diverse riffs en ritmes tot een geheel smeedt. Rollins maakt het in stijl af. Zo zet je dus een zaal in pakweg twintig minuten op zijn kop. Het tweede stuk is een knallende Calypso: 'Little Lu'. Net zoals in het eerste stuk, gebruikt Rollins 19 minuten voor zijn 'statement'. Precies twee ouderwetse plaatkanten vol.

Maar te weinig om een hele dvd te vullen. Daarom zijn beelden toegevoegd die in augustus 1973 werden gemaakt tijdens het Internationaal Jazzfestival Laren. Ze duren bij elkaar 37 minuten. In die tijdspanne speelt Rollins vier stukken. Na 'There's no Greater Love' wordt de calypso 'Don't stop the Carnival' gespeeld en ook nog 'Alfie's Theme'. De afmaker is de toegift 'St. Thomas'. Vergeleken met de Poolse registratie is de scherpte van het beeld minder en is het geluid wat donkerder dan je zou wensen. Maar alles is evengoed nog prima te volgen. Bob Cranshaw is de bassist, Walter Davis jr. de pianist. Er speelt een Japanse gitarist mee: Yoshiaki Masuo en de drummer is David Lee. Je kunt wel zeggen dat er aan deze beide opnamen weinig bedachtzaam zit: alles wordt even fel als heftig neergezet.

Hessel Fluitman

CONCERTVERSLAGEN

JAMES FARM

Bezetting:

Joshua Redman (sax),
Aaron Parks (p),
Matt Penman (b),
Eric Harland (dr).

Datum en plaats:

30 mei 2011,
LantarenVenster,
Rotterdam.

Het is me niet eerder overkomen dat ik al in de eerste tien seconden van een concert kippenvel kreeg! Wat een overweldigend samenspel en wat een fabelachtige techniek. James Farm was zonder aanloop direct op volle snelheid en hield dat het gehele, wervelende concert vol.

De verhalende bassist Matt Penman. (Foto: PJK)

Toen hij opkwam had saxofonist Joshua Redman al een brede glimlach: hij had er zichtbaar zin in. De muzikanten stond op het podium opvallend dicht bij elkaar, kenmerkend voor de hechte groepsound die ze schijnbaar moeiteloos produceerden. De eerste twee stukken vloeiden kunstig in elkaar over. Redman zorgde voor veel vuurwerk. Hij soleerde lang en krachtig, waarbij hij vaak op één been stond. Panman is een melodieuze en verhalende bassist. Hij moest echter wel flink vechten om boven de (veel te) harde bassdrum van Eric Harland uit te komen. Harland bracht ook een stuk in. Het was 'I-10' en hij opende het met een lange drumsolo. Bij sommige passages legde hij een tamboerijn op de hi-hat. Behalve van individueel talent was er ook sprake van krachtig collectief talent. Zoals te verwachten werden de stukken van hun gelijknamige cd gespeeld. IJzersterke composities zoals: 'Coax', '1981' en 'Unravel'. Na precies een uur ging het tempo omlaag. Een trage blues volgde, waarin je nog steeds de ingetoomde energie van een sterk paard kon voelen. Na het laatste stuk liet Redman zijn tenor op het podium achter en nam zijn onbespeelde sopraan mee tussen de coulissen. Zo wisten we dat er nog een toegift op sopraan volgde. Het werd de ballad 'Low Fives'.

Peter J. Korten

WERKING LINKS IN JAZZFLITS

In **JAZZFLITS** zijn weblinks opgenomen naar bijvoorbeeld You Tube of websites van muzikanten. Als een klik op deze links niet tot de gewenste verbinding leidt, is dit mogelijk te wijten aan een verouderde versie van Acrobat Reader. Na installatie van de nieuwste versie moet het probleem verholpen zijn. Een nieuwe kosteloze versie van Adobe Reader is te downloaden via onze website (onder aan de pagina) of de website van Adobe.

PLOCTONES

Bezetting:

Anton Goudsmit (gt),
Efraim Trujillo (sax),
Jeroen Vierdag (bg, cb),
Kristijan Krajncan (dr).

Datum en plaats:

4 juni 2011,
LantarenVenster,
Rotterdam.

Ploctones' blikvanger Anton Goudsmit.
(Foto's: Rosaria Macri)

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

Nederland was er met Hemelvaart en het mooie weer massaal op uitgetrokken. Dat was te merken bij het concert van de Ploctones: de zaal was dan ook niet helemaal gevuld. Ten onrechte. De jazzminnaars hadden er beter aan gedaan naar LantarenVenster te komen. De Ploctones gaven een fantastisch concert. Daarin speelden ze bijna alle nummers van hun nieuwe live album '3...2...1...'. Van de tien nummers op dit album zijn er negen door Anton Goudsmit geschreven, alleen 'Time Remembered' is van de hand van Bill Evans.

Als achtergrond van het bureaublad op mijn laptop staat een prachtige foto van een expressieve Anton Goudsmit: plezier, humor en passie stralen van hem af. Je krijgt er energie van! Die energie en passie zijn ook volop aanwezig bij de andere drie leden van de Ploctones. Het zijn stuk voor stuk virtuozen die een zeldzame hechte eenheid vormen. Het geheel is veel meer dan de som der delen. Dit werd al meteen duidelijk bij het openingsnummer 'kont'. Een up tempo nummer, steunend op een stevige basgroove, waarbij de ritmische samenwerking tussen bas, gitaar en drums stond als een huis. Wiens kont zou Goudsmit bij dit nummer trouwens in gedachten hebben gehad?

Gitarist Goudsmit en bassist Vierdag versmolten het ene moment volledig met de drums, als onderdeel van de ritmesectie, en op het andere moment tot melodie-instrument, getweeën en/of met de sax. Tijdens het gehele optreden zochten de musici elkaar op, om elkaar te versterken in ritme en/of melodie of om elkaar met syncopische ritmes te lijf te gaan. Alle combinaties passeerden de revue.

'De leden van de Ploctones zijn stuk voor stuk virtuozen. Ze vormen een zeldzaam hechte eenheid.'

Omdat solo's in elkaar overliepen, raakte het publiek wel eens wat in verwarring wanneer welverdiend applaus gegeven kon worden. De heren waren zich hiervan bewust, want ze gaven gediensstig het moment aan wanneer een applaus op zijn plaats was. Tijdens het nummer 'The Resurrection' werd zo'n applaus bijvoorbeeld gegeven na de prachtige vette bassolo van Jeroen Vierdag en na de warme saxsolo van Efraim Trujillo. Die solo's werden ondersteund door de opzweepende razendsnelle strakke rifs van Anton Goudsmit en de soepele roffels van Krajncan. Anton Goudsmit soleerde kort en bijzonder heftig. Dat er een snaar brak bij 'The Resurrection' was dan ook geen verrassing. Hij is het gewend: als bij een pitstop van Ferrari zat de snaar er gestemd en al na 70 seconden alweer op en deed Goudsmit weer mee aan de race.

Kristijan Krajncan is het jongste lid van de band. Hij gaf een indrukwekkende solo tijdens het nummer 'XYOUZO', waarbij op het drumstel een strijd werd uitgevochten tussen de rechterhand met het drumstokje en percussief geroffel van de linkerhand. Alles bewoog behalve zijn gezicht.

De band liet tijdens het optreden vele stijlen de revue passeren: een humoristische blues 'Jekker die Jek', opwindende calypso 'Muchacho', of de balad 'Time Remembered'. Elke stijl past als een maatpak. Wil je weten tot wat voor ritmische hoogstandjes de Ploctones in staat zijn? Luister dan eens naar de laatste twee minuten van 'Muchacho' op 3...2...1... of nog beter ga naar een van de vele optredens die het viertal nog in Nederland in de planning heeft.

Harm Tiddens

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

JASPER VAN 'T HOF IN ROTTERDAM MET NIEUWE EDITIE VAN PILI PILI

Tineke Postma luistert.

Jasper van 't Hof op het podium in Rotterdam.

Het was al weer zes jaar geleden dat toetsenist Jasper van 't Hof's ethno-groove formatie Pili Pili een cd maakte. Nu is er een nieuwe plaat: 'Ubuka Noma Unkungabi'. De editie 2011 van Pili Pili speelde 2 juni in Lantaren Venster in Rotterdam. Van 't Hof stond er op het podium met Tineke Postma (as), Smangele Khumbalo (voc), Vasile Darnea (viool), Anton Peisakhov (bas) en Dra Diarra (perc). Joke Schot maakte er de foto's die op deze pagina staan. Bewegende beelden zijn te vinden op You Tube: <http://www.youtube.com/watch?v=-tXIP7Xu0jU>

ingezonden mededeling

Ellen Helmus'
concert voor
Kalaani
Woensdag 29 juni

Cor Bakker
Laura Fygi
Eddie C.
Ellen H. Band
El Perequin
Josee Koning
Rosenberg Trio

Aanvang 20.30 - Tuin open 19:00
Oosterend 1^a - Laren
Kaarten à € 50,- verkrijgbaar bij Nick Vollebregt's
Jazzcafé en Wijnkoperij de Gouden Ton, Laren

Jasper van 't Hof backstage met zangeres Smangele Khumbalo.

THE JAZZ CONNECTION

DOOR LEX LAMMEN

THE SENSATION OF THE YEAR 1946: EARLE SPENCER & HIS NEW BAND

Beluister Earle Spencer; klik hier:
<http://bit.ly/jO0dfg>

Tijdens een scharreltocht op het internet kwam ik de aankondiging 'Earle Spencer And His New Band: Sensation Of The Year 1946' tegen, met als ondertitel 'The Pioneer of Modern Big Band Jazz'. Van Earle Spencer had ik nog nooit gehoord, maar naast de ronkende aanbevelingen stond ook dat Spencer een Kenton-adept was geweest en daar zijn er niet zo veel van. Het betrof een verzameling van zo ongeveer alle 78-toeren opnamen, die er van het Spencer-orkest bestaan en die collectie werd uitgebracht door het Spaanse label Fresh Sound Records. Alles bij elkaar voldoende om mij nieuwsgierig te maken en op die Spaanse aanbieding in te gaan. De zakelijke afwikkeling verliep naar behoren en nu bezit ik een dubbel-cd met 31 stukken door het Earle Spencer-orkest uit de jaren 1946-1950. Deels uit een studio, deels live. In Het Grote Geluid, het bigband-programma van de Concertzender (ook op internet) komt daar het nodige van aan de orde.

Dankzij de bijsluiter weet ik inmiddels dat Earle Spencer in 1926 geboren werd in Welborn (Kansas) en dat hij op de North-east High School in Kansas City trombone heeft leren spelen. Verder dat hij op zijn veertiende (!) zijn eerste ensemble leidde. Dat gebeurde in Los Angeles, waar hij zich intussen gevestigd had. Daar ook bleef hij zijn orkesten aanvoeren tot hij in 1944 in dienst moest bij de marine. Maar toen ging het mis. In plaats van zijn dienstitijd als muzikant door te brengen, liep Spencer een reumatische aandoening op, die hem vijftien maanden in bed hield. Van trombonespelen kon geen sprake meer zijn, kreeg hij te horen.

Niettemin pakte hij meteen na zijn afzwaaien in de zomer van 1946 de trombone weer op en nam hij les. Met zijn vriend Bill Gillett, aanhanger van het arrangeren à la Pete Rugolo, besloot Spencer een groot orkest op de been te brengen dat eigen repertoire zou spelen in de Stan Kenton/Pete Rugolo-stijl.

En dat is hem gelukt, eerst met repetitie-ensembles, dan als invalorkest of entr'act en uiteindelijk als zelfstandig opererend dansorkest dat langs de danszalen van Californië trok. Plaatopnamen volgden voor het label Black & White en een enkele keer voor Tops. Wie de bezetting leest, komt hoofdzakelijk onbekende namen tegen, met soms een wat meer bekende naam, zoals hoge noten-specialist Al Killian of slagwerker Jackie Mills. Ook trombonist Ray Sims, de broer van Zoot, deed mee en bariton-saxofonist Steve Perlow. Maar pas bij de laatste plaatopnamen van het Earle Spencer-orkest - in februari 1949 - vullen kanonnen als trompettist Buddy Childers, trombonist Jimmy Knepper, gitarist Laurindo Almeida en de beide altsaxofonisten Herb Geller en Art Pepper de gelederen van Spencer. Dat lag ook eigenlijk voor de hand, omdat enkele weken tevoren Stan Kenton zijn formatie had moeten opbreken, zodat de Kenton-bandleden beschikbaar waren gekomen.

Deze opnamen met een All Star-combinatie vormden tevens de zwanenzang van Earle Spencer. Hij verliet de podia en verdween in de vergetelheid. Naslagwerken maken ons niet wijzer. Is er misschien een JazzFlits-lezer die over aanvullende informatie met betrekking tot Earle Spencer beschikt? Dan ontvang ik die graag via jazzflits@gmail.com. Ik ben benieuwd!

Lex Lammen is presentator/samensteller van de programma's Het Grote Geluid en The Jazz Connection. Die zijn, om en om, iedere vierde dinsdag van de maand te horen op de Concertzender (19.00 uur) en de klok rond op de pc via 'uitzending gemist' van <http://www.concertzender.nl>.

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 6 juni 2011

1. AMBROSE AKINMUSIRE

When The Heart Emerges Glistening
(Blue Note)

2. TERELL STAFFORD

This Side Of Strayhorn
(Max Jazz)

3. BENNY GREEN

< i>Source
(JLP)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzmagazine voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Lo Reizevoort en Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Paul Blair (New York), Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo en Jan J. Mulder. **Fotografie:** Tom

Beetz en Joke Schot. **Website:** Henk de Boer. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:**

Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren.

Adres(post): Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen.

Adres(e-mail): Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:**

JAZZFLITS behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl).

Vrijwaring: Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

FESTIVALS

GRADUATION JAZZ FESTIVAL

Bimhuis, Amsterdam

Datum: 23 juni 2011

(<http://bimhuis.nl/concerten/graduation-jazz-festival-12>)

Met de Graduation Jazz Big Band o.l.v. Erik van Lier en optredens van Martin Hiltawski (bg), Max Leiss (b), Juhani Sinkkonen (gt), Miguel Méndez Rodríguez, Sri Hanuraga, Gilles Estoppey (p), Katharina Thomsen, Luka Ignjatovic (sax), Simon Plötzeneeder, Dominykas Vysniauskas, Jan-Willem Te Kieft, Florian Sperzel (tp) en Mylène Berghs (zang).

Met een optreden op het jaarlijkse Graduation Jazz Festival sluiten studenten van de masteropleiding jazz van het Conservatorium van Amsterdam hun opleiding af. De aanvang is 20.00 uur en de toegang is gratis.

Youn Sun Nah is te gast op het Gaume Jazz Festival. (Persfoto)

GAUME JAZZ FESTIVAL

Rosignol, Tintigny

Datum: 12, 13, 14 augustus 2011

(<http://www.gaume-jazz.be/>)

Met onder anderen: Manu Hermia Trio, Lionel Beuvs, Unit European Quartet, Duo Danielsson/Mozdzer, Rêve d'Elephant Orchestra, Youn Sun Nah, Portico Quartet, Clare Louise en Abid Bahri Duo.

ZOMERJAZZFIETSTOUR

Reitdiepdal, Groningen

27 augustus 2011 (proloog: 26 augustus 2011)

(<http://www.zjft.nl>)

Met onder anderen: Franky Douglas, Claudio Puntin La Dolce Vita, Tristan Honsinger, Tobias Delius, De Jongens Driest All Stars, Erika Stucky, Trevor Watts, Sean Bergin/Alex Maguire, D'Agaro/Von Schlippenbach/Bennink, Wilbert de Joode, Jasper Le Clerq Quartet, Dimami, Pow Ensemble, I Compani Quintessence en Flat Earth Society.

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE